

MEIMORGEN.

De zilv'ren zon zendt van uit lachend blauw
Bij blinkend licht, en toovert teëre kleuren
Op 't pas ontloken groen, en frissche geuren
Gaan op bij 't zacht verdampen van den dauw.

Een vroege zanger rijst, op vlerkjes-gauw,
Uit 't paar'lend groen en doet zijn tonen hooren,
Een mengeling van wondre vooglenkoren,
Is zoete melodij, dank voor Gods trouw.

Mijn ziele snakt naar 't Licht, dat van omhoog
Uitstraalt in 't hart en 't Blijje Leven wekt,
En Vrede brengt en Rust, bij wat ik poog.

Dan trilt uit diepst gemoed tot God, mijn God,
Die mij met koorden Zijner liefde trekt,
De dank voor 't onderhouden van mijn lot.

H. W. AALDERS.

OCHTENDGLOREN

door J. A. VISSCHER.

34)

NADruk VERBODEN.

HOOFDSTUK XII.

In Luzern.

Het was op een zonnigen morgen in de maand Juli, dat de drie ruiters stilhielden voor een der aanzienlijkste huizen van de Königstrasse, waar de rijke burgers woonden van de vrije stad Luzern.

De oudste der drie, een grijze wapenknecht met een breed lidteeken dwars over het gelaat, steeg af en liep, het paard aan den teugel houdend, op de deur toe. Daar binnen zaten in een kantoor, met eikenhouten kasten rondom tegen den muur, eenige mannen ijerig te werken aan een zwaren lessenaar en schreven groote perkamenten vol met allerlei opgaven en cijfers. Verwonderd zagen ze van hun werk op en blikten door de in lood gevatte kleine ruitjes van het raam, dat op de straat uitzag.

„Drie ruiters, Kurt, wat zouden die hier moeten doen? 't Zijn geen kooplui!”

„En ze hebben zeker een verre reis gedaan, dat kan men aan hun kleeding wel zien. Hoor, de klopper valt. Ga eens zien!”

De ander stond op en ging naar de deur.

„Woont hier koopman Ulrich Baumkirchner?” vroeg een zware stem.

„Zeker!” was het antwoord. „Wenscht ge hem te spreken? Ik zal hem roepen!”

Een oogenblik was er stilte bij de deur en vernam men alleen het geklak van een hoefijzer op de steenen als een paard ongeduldig zijn poot verzette.

Daar kwam de koopman aan!

Een oogenblik zag hij aandachtig het reisgezelschap aan, doch oogenblikkelijk had hij hen herkend. Het waren Kuno en Arnoud en Wulfram.

Dat was een geroep en een vreugde!

Dat was een gedraaf door het huis en een bevelen geven aan de knechts, de een om voor de paarden te zorgen, de anderen om een goed maal te bereiden, en na eenige oogenblikken was het drietal in blijdschap naar binnen gehaald en zaten zij zich in de kamer van den koopman te verklikken aan een beker kostbaren wijn, zoo goed, als misschien anders alleen op een feestmaal van vorsten werd gedronken. Nu kwamen de verhalen los, en Wulfram

deelde het doel van de reis mede, terwijl hij den zak met goudstukken, het losgeld, dat Ulrich Baumkirchner reeds lang meende voor zijn vrijheid betaald te hebben, op de tafel neerlegde.

De koopman was beurtelings verbaasd en ontroerd. Hij wist niet, wat hij zou zeggen, om zijn dank te uiten. Van het geld wilde hij echter niets meer weten. Hij meende, dat hij dit wel schuldig was voor hetgeen Kuno en de anderen geleden hadden om hem zijn vrijheid weer te bezorgen, doch de anderen weigerden het aan te nemen, hoezeer er ook op werd aangedrongen.

Dat was ook een vreugde, toen Maria binnenkwam en daar haar oude bekenden ontmoette, Arnoud en Kuno, die zooveel voor haar hadden gedaan!

Welk een gelukkige dag was dat! Hoe vloog de tijd om met al die verhalen! Wat lachte de koopman smakelijk, toen hij hoorde, hoe Arnoud die knechten met het losgeld had verschalkt. Ook vertelde Kuno van zijn verblijf bij Von Torgau en vanzelf kwam daar ook die praalhans ter sprake, die Bourgondische ridder met zijn weelderige kleedij en zijn brutaal optreden.

„Zoo zijn de Bourgondiërs!” verklaarde de koopman. „Spreek hier in Luzern en in geheel Zwitserland van de Bourgondiërs, en ge zult ondervinden, dat ze overal gehaat zijn. Dat doet mij vanzelf denken aan den strijd, die er dreigt,” ging hij voort, „en als het Kuno te doen is om roem te behalen in een strijd voor recht en waarheid, dan zal men bij de Zwitsersche Eedgenooten zijn zwaard dankbaar aannemen, en is er voor hem ruimschoots gelegenheid, met zoo'n Bourgondischen ridder een lans te breken. Doch laat mij u vertellen wat er dreigt. Karel van Bourgondië is geen vriend van de Zwitsers, dat is genoegzaam bekend. Hij kan het hun nimmer vergeven, dat zij de zijde van den keizer hebben gekozen en van den hertog van Lotharingen, toen de strijd tusschen dezen en den trotschen Bourgondiër was uitgebarsten. Dat was toen, omdat het huwelijk van zijn dochter Maria met 's keizers zoon Maximiliaan niet was doorgestaan. De kerk was in Trier al versierd, de koninklijke mantel van 200.000 dukaten lag klaar en 's nachts vertrok de keizer in alle stilte. Een kostelijke grap!

„Karel had wraak gezworen en hij wachtte de gelegenheid af, die hem spoedig gekomen schijnt. Want Sigismund van Tirol, die tegen de Eedgenooten het onderspit moest delven en o.a. ook deze, zooals u wellicht bekend zal zijn, vrije stad Luzern moest loslaten, had zich toen verbonden om of een zware schatting te betalen, of nieuwe landen af te staan, en wat deed de looze vos? Hij heeft den Elzas, Breisgau, Sundgau, de Woudsteden en La Terette afgestaan voor 80.000 dukaten aan Karel, den vijand der Zwitsers. Natuurlijk om uit wraak dezen laatsten een gevaarlijken nabuur te geven. En nu regeert sedert eenige jaren dan de Bourgondiër daar in die landen. Maar hoe? Wreeder regeering was er nimmer ergens! Vraag hier overal in het Zwitsersche land naar wat men er van weet! Vraag het aan den eersten den besten burger hier op straat. En van den voornaamsten tot den geringsten zult ge overal een verontwaardiging vinden, die weldra in toorn dreigt los te barsten.

„Vraag naar den landvoogd van dien Bourgondiër. Peter von Hogenbach is de naam van den wreedaard, die een heerschappij van bloed en onrecht voert, en wiens verblijfplaats Breisach wel een hol van moordenaars lijkt. Vreedzame kooplui plundert hij uit en velen brachten er zelfs het leven niet af. Wee, wie het waagt zijn landgebied te doorkruisen! Hij heeft zijn eigen doodvonnis geteekend.

„En daar die trotsche Bourgondische hertog de klachten niet wil aanhooren, ja, zelfs een gezantschap uit Bern heeft laten vertrekken, zonder het een antwoord waardig te keuren, geloof ik, dat de tijd niet verre meer is, of de Zwitsers zullen naar de wapenen grijpen en opnieuw den praalzieken Bourgondiërs doen ondervinden, dat hun prachtige vergulde wapenrustingen niet bestand zijn tegen de scherpe pijlen van onze boogschutters, en een strijdbijl in